

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

2. května 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Příslušnost, uznávání a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Luganská úmluva II – Článek 15 – Smlouva uzavřená spotřebitelem – Souvislost se směrnicí 2008/48/ES – Smlouva o spotřebitelském úvěru – Články 2 a 3 – Pojmy ‚spotřebitel‘ a ‚operace, na něž se vztahuje směrnice‘ – Maximální výše úvěru – Irelevantnost s ohledem na článek 15 Luganské úmluvy II“

Ve věci C-694/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour de cassation (Kasační soud) (Lucembursko) ze dne 7. prosince 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 11. prosince 2017, v řízení

Pillar Securitisation Sàrl

proti

Hildur Arnadottir,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Prechal, předsedkyně senátu, F. Biltgen, J. Malenovský, C.G. Fernlund (zpravodaj) a L. S. Rossi, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Pillar Securitisation Sàrl A. Moroem, advokátem,
- za Hildur Arnadottir M. Maillietem, advokátem,
- za lucemburskou vládu D. Holderer, jako zmocněnkyní,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, M. Figueiredem a P. Lacerdou, jako zmocněnci,
- za švýcarskou vládu M. Schöllem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: francouzština.

– za Evropskou komisi M. Heller a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 22. ledna 2019,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu Úmluvy o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsané dne 30. října 2007, která byla schválena jménem Společenství rozhodnutím Rady 2009/430/ES ze dne 27. listopadu 2008 (Úř. věst. 2009, L 147, s. 1, dále jen „Luganská úmluva II“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společnostmi Pillar Securitisation Sàrl a paní Hildur Arnadottir ve věci žaloby na splacení úvěru.

Právní rámec

Luganská úmluva II

- 3 Hlava II Luganské úmluvy II, nadepsaná „Příslušnost“, obsahuje v oddíle 4, nadepsaném „Příslušnost ve věcech spotřebitelských smluv“, článek 15, který stanoví:

„1. Ve věcech týkajících se smlouvy uzavřené spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti, se příslušnost určuje podle tohoto oddílu, aniž jsou dotčeny článek 4 a čl. 5 bod 5,

- a) jedná-li se o koupi movitých věcí na splátky nebo
- b) jedná-li se o půjčku návratnou ve splátkách nebo o jiný úvěrový obchod určený k financování koupě takových movitých věcí nebo
- c) ve všech ostatních případech, kdy byla smlouva uzavřena s osobou, která provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti ve státě vázaném touto úmluvou, na jehož území má spotřebitel bydliště, nebo pokud se jakýmkoli způsobem taková činnost na tento stát nebo na několik států včetně tohoto státu zaměřuje, a smlouva spadá do rozsahu těchto činností.

[...]

3. Tento oddíl se nevztahuje na přepravní smlouvy, kromě případu, kdy smlouva poskytuje kombinaci dopravy a ubytování zahrnutou v ceně.“
- 4 Článek 16 odst. 2 této úmluvy zní následovně:
„Smluvní partner může podat žalobu proti spotřebiteli pouze u soudů státu vázaného touto úmluvou, na jehož území má spotřebitel bydliště.“
- 5 Článek 17 uvedené úmluvy stanoví:

„Od ustanovení tohoto oddílu je možné se odchýlit pouze

1. dohodou uzavřenou po vzniku sporu;

2. dohodou umožňující spotřebiteli zahájit řízení u jiných soudů než těch, které jsou uvedeny v tomto oddíle, nebo
 3. dohodou uzavřenou mezi spotřebitelem a jeho smluvním partnerem, kteří mají v době uzavření smlouvy bydliště nebo obvyklý pobyt v témže státě vázaném touto úmluvou, jestliže tato dohoda zakládá příslušnost soudů tohoto státu, ledaže by taková dohoda nebyla podle práva tohoto státu přípustná.“
- 6 Rozhodnutí 2009/430 v bodě 4 odůvodnění uvádí:

„S ohledem na souběžnost úpravy příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech vyplývající z [Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), v konsolidovaném znění (Úř. věst. 1998, C 27, s. 1) a Úmluvy o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech podepsané v Luganu dne 16. září 1988 (Úř. věst. 1988, L 319, s. 9)] je třeba sladit pravidla vyplývající z [posledně uvedené] úmluvy s nařízením [Rady] (ES) č. 44/2001 [ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1)] tak, aby se dosáhlo stejné úrovně pohybu soudních rozhodnutí mezi členskými státy EU a dotčenými státy ESVO.“

Nařízení č. 44/2001 a (EU) č. 1215/2012

- 7 Úmluva ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech byla nahrazena nařízením č. 44/2001 a následně nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1), které zrušilo nařízení č. 44/2001.

Směrnice 2008/48/ES

- 8 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. 2008, L 133, s. 66) uvádí v bodě 10 odůvodnění:

„Definice obsažené v této směrnici určují rozsah harmonizace. Povinnost členských států provést ustanovení této směrnice by se tedy měla omezovat na oblast její působnosti stanovenou uvedenými definicemi. Touto směrnicí by však nemělo být dotčeno uplatňování ustanovení této směrnice členskými státy v oblastech, které nespadají do oblasti její působnosti, je-li to v souladu s [unijním] právem [...]. Členské státy by tak mohly zachovat nebo zavést vnitrostátní právní předpisy, které odpovídají této směrnici nebo některým z jejích ustanovení, pro úvěrové smlouvy mimo oblast její působnosti, například na úvěrové smlouvy na částky nižší než 200 [eur] nebo vyšší než 75 000 [eur]. [...].“

- 9 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„1. Tato směrnice se vztahuje na úvěrové smlouvy.

2. Tato směrnice se nevztahuje na:

[...]

c) úvěrové smlouvy na celkovou výši úvěru nižší než 200 [eur] nebo vyšší než 75 000 [eur];

[...]“

10 Článek 3 písm. a) směrnice 2008/48 definuje pojem „spotřebitel“ následovně:

„[...] fyzická osoba, která při operacích, na něž se vztahuje tato směrnice, jedná za účelem nesusouvisejícím s její živností, podnikáním nebo povoláním.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 11 H. Arnadottir, která má bydliště na Islandu, sjednala v březnu 2005 u společnosti Kaupthing Bank Luxembourg (KBL) půjčku ve výši 193 621 074 ISK (islandských korun), odpovídající více než jednomu milionu eur. Tato půjčka byla splatná v jedné splátce nejpozději dne 1. března 2010.
- 12 Účelem uvedené půjčky bylo umožnit jí, aby nabyla akcie islandské společnosti Bakkavör Group hf, v níž byla zaměstnankyní.
- 13 Platba úvěru byla zajištěna zárukou společnosti Bakkavör Group, ke které mělo podle výrazů použitých předkládajícím soudem dojít nejdříve v průběhu roku 2009. Tuto záruku podepsali dva řídicí pracovníci této společnosti, z nichž jedním byla sama H. Arnadottir.
- 14 Společnost KBL byla poté rozdělena na dva subjekty. Jeden z nich, a sice společnost Pillar Securitisation, požádal o splacení půjčky sjednané H. Arnadottir.
- 15 Vzhledem k tomu, že H. Arnadottir tuto půjčku nesplatila, společnost Pillar Securitisation podala v průběhu roku 2011 soudní žalobu u lucemburských soudů, přičemž vycházela z doložky ve smlouvě o půjčce, která přiznala příslušnost lucemburským soudům.
- 16 Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (okresní soud, Lucembursko) se však prohlásil za nepříslušný k rozhodování dotčeného sporu z důvodu, že H. Arnadottir musí být považována za „spotřebitele“ ve smyslu článku 15 Luganské úmluvy II. Tento soud měl za to, že doložka soudní příslušnosti určující jako příslušné lucemburské soudy musí být odmítnuta, neboť neodpovídá odchylkám uvedeným v článku 17 Luganské úmluvy II.
- 17 Ve druhém stupni Cour d'appel (odvolací soud, Lucembursko) rozsudkem ze dne 27. dubna 2016 potvrdil, že lucemburské soudy jsou nepříslušné k rozhodování o žalobě společnosti Pillar Securitisation.
- 18 Tato společnost nato podala kasační opravný prostředek, přičemž uvedla, že Cour d'appel (odvolací soud) porušil článek 15 Luganské úmluvy II. Společnost Pillar Securitisation konkrétně zaprvé tvrdí, že Cour d'appel (odvolací soud) měl neprávem za to, že H. Arnadottir jednala pro soukromé účely. Zadruhé podle ní tento soud vyložil tento článek 15 nesprávně, když měl za to, že taková smlouva o půjčce ve výši více než 1 milion eur, jako je smlouva dotčená ve věci v původním řízení, může být smlouvou uzavřenou „spotřebitelem“ ve smyslu uvedeného článku 15.
- 19 Podle společnosti Pillar Securitisation je třeba za účelem zjištění, zda úvěrová smlouva je smlouvou uzavřenou spotřebitelem ve smyslu článku 15 Luganské úmluvy II, ověřit, zda představuje „smlouvu o spotřebitelském úvěru“ ve smyslu směrnice 2008/48. To podle ní vyplývá z důvodové zprávy týkající se této úmluvy, vypracované profesorem Faustem Pocarem (Úř. věst. 2009, C 319, s. 1). Tato směrnice se tedy podle ní vztahuje pouze na smlouvy o půjčce ve výši přesahující 200 eur a nižší než 75 000 eur, ledaže by vnitrostátní právní předpisy provádějící uvedenou směrnici stanovily vyšší horní hranici. Vzhledem k tomu, že lucemburské právní předpisy takovou horní hranici nestanoví, smlouva o půjčce dotčená ve věci v původním řízení do oblasti působnosti této směrnice nespadá, a článek 15 Luganské úmluvy II se tedy nepoužije.

- 20 Cour de cassation (Kasační soud, Lucembursko) má za to, že vyvstává otázka, jak je třeba pojem „spotřebitel“ vykládat ve smyslu článku 15 Luganské úmluvy II a článku 3 směrnice 2008/48. Klade si konkrétně otázku, zda definice oblasti působnosti této směrnice týkající se smluv o spotřebitelském úvěru má dopad na definici „spotřebitele“ ve smyslu tohoto článku 15.
- 21 Za těchto podmínek se Cour de cassation (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Může být v rámci úvěrové smlouvy, která vzhledem k celkové výši úvěru nespadá do oblasti působnosti směrnice 2008/48 [...], určitá osoba považována za ‚spotřebitele‘ ve smyslu článku 15 Luganské úmluvy II při neexistenci vnitrostátního ustanovení uplatňujícího ustanovení uvedené směrnice na oblasti, které nespádají do oblasti její působnosti, z toho důvodu, že smlouva byla uzavřena pro účel, který se netýká profesionální nebo podnikatelské činnosti této osoby?“

K předběžné otázce

- 22 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda článek 15 Luganské úmluvy II musí být vykládán v tom smyslu, že je třeba za účelem určení, zda úvěrová smlouva je úvěrovou smlouvou uzavřenou „spotřebitelem“ ve smyslu tohoto článku 15, ověřit, zda spadá do oblasti působnosti směrnice 2008/48 v tom smyslu, že celková výše dotčeného úvěru nepřesahuje horní hranici stanovenou v čl. 2 odst. 2 písm. c) této směrnice, a zda je v tomto ohledu relevantní, že vnitrostátní právní předpisy provádějící uvedenou směrnici nestanoví vyšší horní hranici.
- 23 Pokud je taková smlouva o půjčce, jako je smlouva dotčená ve věci v původním řízení, smlouvou uzavřenou „spotřebitelem“ ve smyslu článku 15 Luganské úmluvy II, vyplývá z toho podle článku 16 této úmluvy, že jsou příslušné soudy státu vázaného touto úmlouvou, na jehož území má spotřebitel bydliště, v projednávaném případě islandské soudy. Naproti tomu pokud dotčená smlouva není spotřebitelskou smlouvou spadající pod uvedený článek 15, jsou příslušné soudy určené na základě doložky o přiznání soudní příslušnosti stanovené v této smlouvě, v projednávaném případě lucemburské soudy.
- 24 Úvodem je třeba konstatovat, že společnost Pillar Securitisation tvrdí, že H. Arnadottir jednala za profesionálními nebo podnikatelskými účely a že nesplňovala definici „spotřebitele“. Předkládající soud se však Soudního dvora netáže na účel půjčky sjednané takovou osobou, jako je H. Arnadottir. Jak naopak vyplývá ze znění položené otázky, předkládající soud ji klade Soudnímu dvoru s tím, že vychází z předpokladu, podle něhož byla dotčená smlouva uzavřena pro účel, který se netýká profesionální nebo podnikatelské činnosti H. Arnadottir. Navíc v každém případě předkládací rozhodnutí neobsahuje dostatek informací k tomu, aby Soudní dvůr mohl případně poskytnout užitečné údaje v tomto ohledu.
- 25 V rámci projednávané věci tedy není namístě analyzovat účel smlouvy o půjčce uzavřené takovou osobou, jakou je H. Arnadottir.
- 26 Naproti tomu je třeba přezkoumat, zda okolnost, že úvěrová smlouva přesahuje horní hranici 75 000 eur stanovenou v čl. 2 odst. 2 písm. c) směrnice 2008/48, pokud vnitrostátní právní předpisy nestanoví horní hranici vyšší, než je tato částka, brání uplatnění článku 15 Luganské úmluvy II.
- 27 Pokud jde o výklad Luganské úmluvy II, je nutno nejprve připomenout, že tato úmluva má téměř stejné znění jako odpovídající články obsažené v nařízení č. 44/2001 a č. 1215/2012 a že je třeba zajistit souladný výklad rovnocenných ustanovení těchto nástrojů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Schlömp, C-467/16, EU:C:2017:993, body 46 a 47).

- 28 Článek 15 Luganské úmluvy II se týká smluv uzavřených spotřebitelem pro účel, který se netýká jeho profesionální nebo podnikatelské činnosti. Dotčené smlouvy jsou specifikovány v tomto čl. 15 odst. 1 písm. a) až c). Jak rozhodl Soudní dvůr, pokud jde o rovnocenné ustanovení nařízení č. 44/2001 přejaté do nařízení č. 1215/2012, kromě některých přepravních smluv, které jsou podle čl. 15 odst. 3 této úmluvy vyloučeny z oblasti působnosti pravidel o příslušnosti ve věcech spotřebitelských smluv, se odst. 1 písm. c) tohoto článku vztahuje na všechny smlouvy, nezávisle na tom, co je jejich předmětem, které uzavřel spotřebitel s osobou, která provozuje profesionální nebo podnikatelské činnosti, v rámci takovýchto činností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. května 2009, *Ilsinger*, C-180/06, EU:C:2009:303, bod 50).
- 29 Směrnice 2008/48 definuje pojem „spotřebitel“ v článku 3 jako fyzickou osobu, která při operacích, na něž se vztahuje uvedená směrnice, jedná za účelem nesouvisejícím s její živností, podnikáním nebo povoláním.
- 30 Předmětných operací, které nejsou definovány, se týká článek 2 směrnice 2008/48 nadepsaný „oblast působnosti“, který v odst. 1 stanoví, že se tato směrnice vztahuje na úvěrové smlouvy, ale v souladu s odst. 2 písm. c) se nevztahuje na úvěrové smlouvy na celkovou výši úvěru nižší než 200 eur nebo vyšší než 75 000 eur.
- 31 Dále, jak generální advokát rovněž v podstatě uvedl v bodě 31 svého stanoviska, z článku 15 Luganské úmluvy II a z článku 3 směrnice 2008/48 vyplývá, že pojem „spotřebitel“ je v obou těchto předpisech definován do značné míry totožně, a sice tak, že odkazuje na osobu, která uzavřela smlouvu s cílem nebo jednala za účelem „netýkajícím se její profesionální nebo podnikatelské činnosti“.
- 32 Operace uvedené ve směrnici 2008/48 se však týkají úvěrových smluv uzavřených spotřebitelem, omezených na ty smlouvy, jejichž celková výše úvěru není nižší než dolní hranice 200 eur ani vyšší než horní hranice 75 000 eur, zatímco v případě spotřebitelských smluv podle Luganské úmluvy II taková dolní a horní hranice stanovena není.
- 33 Je tedy třeba určit, zda smlouvami o spotřebitelském úvěru, které spadají do oblasti působnosti článku 15 Luganské úmluvy II, jsou pouze smlouvy spadající do oblasti působnosti směrnice 2008/48, a nezahrnují tedy uvedené smlouvy, jejichž celková výše úvěru je nižší než dolní hranice 200 eur nebo vyšší než horní hranice 75 000 eur.
- 34 V tomto ohledu již Soudní dvůr uvedl, že za účelem zajištění dodržování cílů sledovaných normotvůrcem Evropské unie v oblasti smluv uzavíraných spotřebiteli, jakož i soudržnosti unijního práva je zejména třeba zohlednit pojem „spotřebitel“ uvedený v jiných předpisech unijního práva (rozsudky ze dne 5. prosince 2013, *Vapenik*, C-508/12, EU:C:2013:790, bod 25 a ze dne 25. ledna 2018, *Schrems*, C-498/16, EU:C:2018:37, bod 28).
- 35 V žádném případě však tato potřeba zajistit soudržnost mezi různými akty unijního práva nemůže vést k tomu, že by ustanovení nařízení o pravidlech pro určení příslušnosti byla vykládána v rozporu s jeho systematickou a cíli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. ledna 2014, *Kainz*, C-45/13, EU:C:2014:7, bod 20).
- 36 Z toho důvodu je třeba nakonec zohlednit účel dotčených právních předpisů, v projednávaném případě účel Luganské úmluvy II a účel směrnice 2008/48, k určení toho, zda smlouvami o spotřebitelském úvěru spadajícími do oblasti působnosti článku 15 Luganské úmluvy II jsou pouze smlouvy spadající do oblasti působnosti směrnice 2008/48, a nezahrnují tedy takové smlouvy, jako je smlouva dotčená ve věci v původním řízení, jejichž celková výše úvěru je vyšší než horní hranice 75 000 eur.
- 37 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že Luganská úmluva II a směrnice 2008/48 sledují odlišné cíle.

- 38 Pokud jde o cíl směrnice 2008/48, jak vyplývá z bodů 7 a 9 jejího odůvodnění, spočívá v oblasti spotřebitelských úvěrů v provedení úplné a nezbytné harmonizace v celé řadě klíčových oblastí, která je považována za nezbytnou pro zajištění vysoké a rovnocenné úrovně ochrany zájmů všech unijních spotřebitelů a pro usnadnění vzniku dobře fungujícího vnitřního trhu spotřebitelských úvěrů (rozsudek ze dne 27. března 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 42).
- 39 Soudní dvůr ostatně konstatoval, že tento cíl má zajistit skutečnou ochranu spotřebitelů před nezodpovědným uzavíráním úvěrových smluv, které překračují jejich finanční možnosti a mohou vést k jejich platební neschopnosti (rozsudek ze dne 27. března 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, bod 43).
- 40 Za tímto účelem je cílem směrnice 2008/48 harmonizace určitých aspektů hmotného práva týkajícího se smluv o spotřebitelském úvěru, zejména podmínek týkajících se informování spotřebitele, který je rovněž příjemcem úvěru. Tato směrnice tak ukládá úvěrujícímu zejména povinnosti poskytnutí předšmluvních informací.
- 41 Při sledování dvojího cíle této směrnice, kterým je jak ochrana spotřebitelů, tak usnadnění vzniku dobře fungujícího vnitřního trhu spotřebitelských úvěrů, unijní normotvůrce smlouvy o spotřebitelském úvěru, kterých se týkají harmonizační opatření této směrnice, určil tak, že tyto smlouvy o spotřebitelském úvěru omezil na smlouvy, jejichž celková výše úvěru není nižší než dolní hranice 200 eur ani vyšší než horní hranice 75 000 eur.
- 42 Pokud jde o účel Luganské úmluvy II, je jejím cílem nikoli harmonizace hmotného práva týkajícího se spotřebitelských smluv, ale stanovení, jako je tomu v případě nařízení č. 44/2001 a poté nařízení č. 1215/2012, pravidel umožňujících určit soud, který je příslušný k rozhodování sporu v občanských a obchodních věcech, jenž se týká konkrétně smlouvy uzavřené mezi podnikatelem nebo obchodníkem a osobou, která jedná za účelem, který se netýká její profesionální nebo podnikatelské činnosti, aby byla tato osoba v takovém případě chráněna. Při sledování tohoto cíle nemá tato úmluva působnost omezenou na zvláštní částky a vztahuje se na všechny druhy smluv, s výjimkou smlouvy stanovené v čl. 15 odst. 3 uvedené úmluvy.
- 43 Vzhledem k odlišným účelům směrnice 2008/48 a Luganské úmluvy II skutečnost, že taková úvěrová smlouva, jako je smlouva dotčená ve věci v původním řízení, nespadá do oblasti působnosti směrnice 2008/48 z důvodu, že celková výše úvěru je vyšší než horní hranice 75 000 eur stanovená v čl. 2 odst. 2 písm. c) této směrnice, nemá vliv na určení oblasti působnosti článku 15 Luganské úmluvy II.
- 44 Jak kromě toho rovněž uvedl generální advokát v bodě 48 svého stanoviska, pokud by dolní hranice týkající se celkové výše úvěru uvedené ve směrnici 2008/48 vymezovaly rozsah článku 15 Luganské úmluvy II, vedlo by to k situaci, kdy by osoby, které uzavřely smlouvu o úvěru, jehož výše je nižší než 200 eur, nemohly uplatňovat ochranné pravidlo stanovené v tomto článku 15. Taková situace by přitom nebyla v souladu s cíli sledovanými Luganskou úmluvou II, jelikož neexistuje podstatný rozdíl, pokud jde o předpokládanou slabší pozici osoby, která uzavřela smlouvu o úvěru ve výši 100 eur, ve srovnání s osobou, která uzavřela smlouvu o úvěru ve výši 200 eur.
- 45 Rovněž pokud jde o maximální horní hranici 75 000 eur, spotřebitel, který uzavřel smlouvu o úvěru ve výši vyšší, než je tato horní hranice, si rovněž zaslouží ochranu stanovenou v uvedeném článku 15.
- 46 Z toho vyplývá, že ani okolnost, že horní hranice stanovená vnitrostátními právními předpisy nepřesahuje horní hranici stanovenou ve směrnici 2008/48, není relevantní pro určení toho, zda úvěrová smlouva spadá do oblasti působnosti článku 15 Luganské úmluvy II.
- 47 Důvodovou zprávu vypracovanou profesorem Pocardem, uvedenou v bodě 19 tohoto rozsudku, na kterou odkazuje společnost Pillar Securitisation, je třeba vykládat ve světle těchto úvah. V této zprávě je v bodě 81 uvedeno, že článek 15 Luganské úmluvy II značně rozšiřuje škálu spotřebitelských smluv

v porovnání s předcházejícími ustanoveními, která nahradil. Uvedená zpráva dodává, že široký koncept spotřebitelských smluv rozšiřuje rozsah poskytnuté ochrany a zahrnuje všechny smlouvy upravené jako spotřebitelské smlouvy směrnicemi Unie, včetně smluv o spotřebitelském úvěru, jsou-li upraveny směrnicí 2008/48. V tomto kontextu musí být odkaz na tuto směrnici chápán jako dokreslení a nelze jej chápat tak, že znamená, že pokud jde o úvěrové smlouvy uzavřené spotřebitelem, do oblasti působnosti článku 15 Luganské úmluvy II spadají pouze smlouvy náležející do působnosti směrnice 2008/48, jejichž výše nepřekračuje maximální horní hranici, kterou tato směrnice stanoví.

- 48 V důsledku toho je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 15 Luganské úmluvy II musí být vykládán v tom smyslu, že za účelem určení, zda úvěrová smlouva je úvěrovou smlouvou uzavřenou „spotřebitelem“ ve smyslu tohoto článku 15, není třeba ověřit, zda spadá do oblasti působnosti směrnice 2008/48 v tom smyslu, že celková výše dotčeného úvěru nepřesahuje horní hranici stanovenou v čl. 2 odst. 2 písm. c) této směrnice, a v tomto ohledu je irelevantní, že vnitrostátní právní předpisy provádějící uvedenou směrnici nestanoví vyšší horní hranici.

K nákladům řízení

- 49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 15 Úmluvy o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsané dne 30. října 2007, která byla schválena jménem Společenství rozhodnutím Rady 2009/430/ES ze dne 27. listopadu 2008, musí být vykládán v tom smyslu, že za účelem určení, zda úvěrová smlouva je úvěrovou smlouvou uzavřenou „spotřebitelem“ ve smyslu tohoto článku 15, není třeba ověřit, zda spadá do oblasti působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS v tom smyslu, že celková výše dotčeného úvěru nepřesahuje horní hranici stanovenou v čl. 2 odst. 2 písm. c) této směrnice, a v tomto ohledu je irelevantní, že vnitrostátní právní předpisy provádějící uvedenou směrnici nestanoví vyšší horní hranici.

Podpisy.